

Sto let slouží dětem

Váhala jsem, jestli dnešním tématem nebudu jako ten příslovečný dědeček, co opakovaně vzpomíná na první světovou válku. Ale což, teprve dnes obracím svou pozornost také k domům, které patřily k mému dětství. S tím souvisí aspoň drobná připomínka, proč se mi na ně vzpomíná tak hezky. Víím, že dnes je dítě velmi nákladná záležitost, ale že se musí platit i za zájmové kroužky, to je (jak jsme říkali v pubertě) „hodně smutný kino“. Státu asi na dětech vůbec nezáleží, všechno je jen na bedrech rodičů. Ano, vláda jedné strany se také obracela na rodiče, ale úplně jinak.

Potřebujeme široké masové hnutí dětské mládeže, pionýrské hnutí, které bude naplněno radostí z úspěšného budování vaší nové společnosti. Potřebujeme hnutí, ze kterého nám vyrostou budoucí konstruktéři, mechanici, stavitelé, letci, strojívníci, automobilisté, traktoristé, lodníci, vojáci — prostě lidé socialistické epochy. Naše města i náš venkov staví kulturní domy. Otcové a matky, myslte nejen na sebe, pamatujte i na své děti a zřídte pro ně domy pionýrů, zapojte do práce na jejich výchově nejlepší kádry našich učitelů, inženýrů, učňů, mechaniků atd.

—Tvorba, list pro kritiku a umění, 25.08.1948, č. 34, s. 679

Moje zájmy v osmi až dvanácti letech se ubíraly třemi směry. K rychle pohaslým patřil mičurinský kroužek a mladý požárník. Zato ochotnické divadlo, to byla rodinná tradice. Začínala už maminkou mého dědečka Sovy. Radost ze zpívání do mně vložila babička Eliška, tu mi naplňovalo členství v dětském souboru staroslavného spolku Hlahol. S pionýrským šátkem přišlo pozvání do pionýrského domu, kde mě ihned zaujal výtvarný kroužek. Klik na internet: „pionýrský dům v Karlíně“ a na první pokus trefa!

Dům pionýrů koncem 50. let

Budova karlínské radnice vyrostla v novorenesančním stylu na Karlínském náměstí v letech 1885 -1886 podle architektů Bauma a Münzbergera. Patří do památkového ochranného pásma. Karlín se stal součástí Prahy v roce 1922 a spadl pod správu Obvodního národního výboru se sídlem v libeňském zámečku. Radnice připadla hlavnímu městu a mládeži sloužila již za 1. republiky. Stejně využití má prakticky sto let, dnes jako Dům dětí a mládeže Spektrum.

Drobnější výtvarnosti si už nepamatuji, ale s velkým nadšením jsem se podílela na rozsáhlé skupinové práci, kterou bych směle nazvala expozicí. Pracovalo na ní nejméně padesát dětí, vedených v menších skupinkách. Dokončili jsme ji ke květnovým svátkům a jmenovalo se to Vítání Rudé armády. Dostali jsme veškerý potřebný materiál a hlavně šablony pro postavičky z vící 25 cm a kluci vyráběli papírové modely tanků. Na nákresech jsme si mohli vybrat, jaké lidičky vyrobíme. Někteří děvčata jen lepila naše i sovětské vlaječky a kytice šeráků, což mě nezaujalo. Byly jsme čtyři holky, co se dohodly, že uděláme panenky v krojích. Ale netroufám si tvrdit, že by to byl zrovna můj nápad. Tělíčka jsme vycpaly vatou, pak se šily halenky s kraječkami, černé šněrovačky a široké červené sukýnky na kterých nechyběly zástěrky, Moje panenka měla copánky ze světlé vlny. Do nožiček se napíchly špejle a pak do podkladu z pevné pěnové hmoty. Nakonec na ploše o rozměrech asi 1x 2,5 m byla řada tanků, semtam vojáček a desítky vítajících postaviček. Vše hezky osvětleno a ta radost, když naše vyperádné panenky sklidily vřejnou pochvalu!

